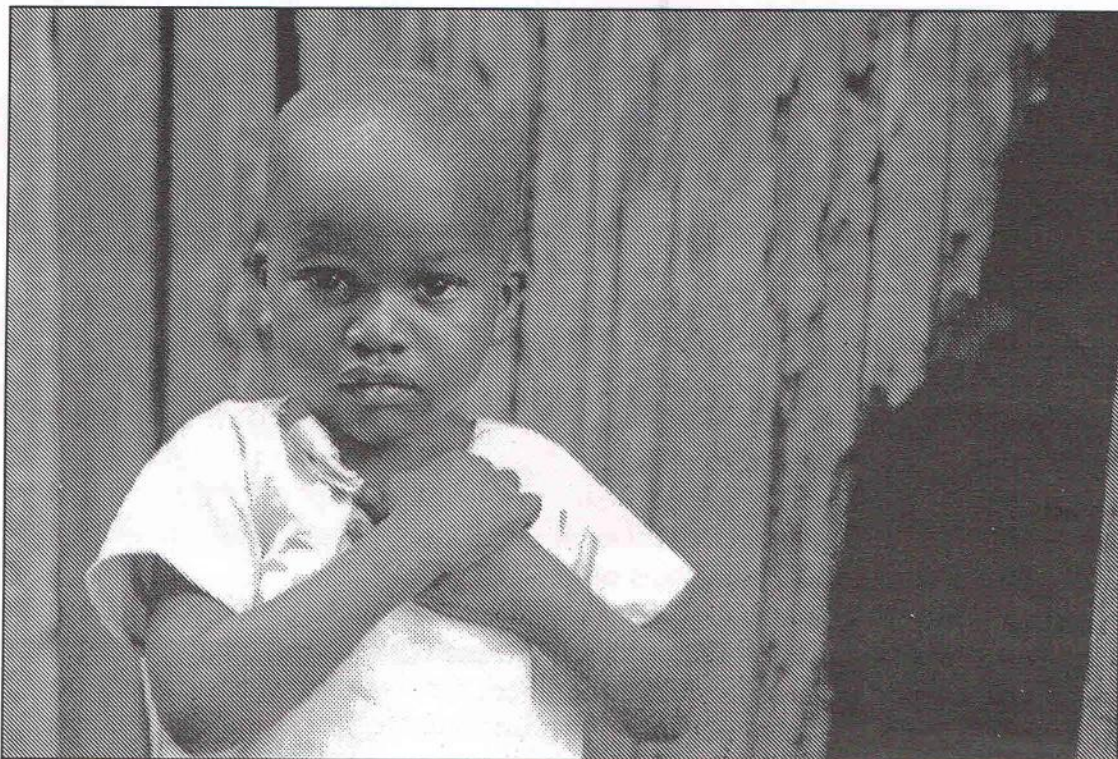
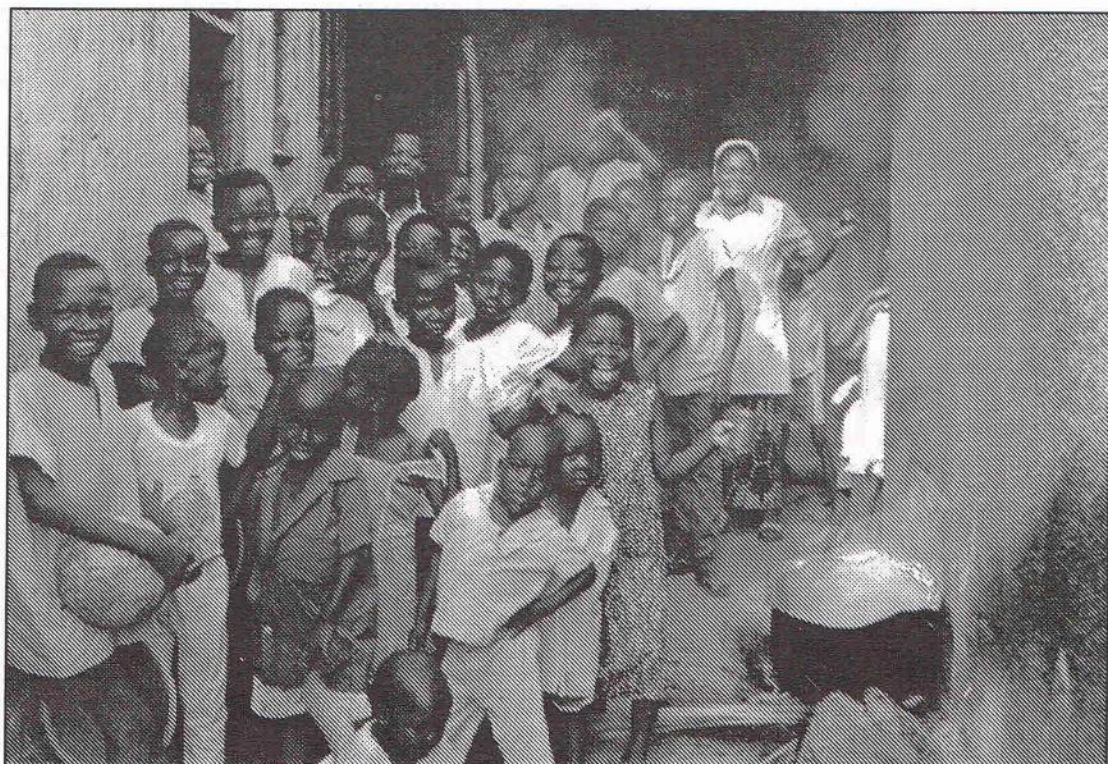

MPOKOLO WA MUOYO - BRON VAN LEVEN

Onthaalhuis voor mensen in nood
in Kananga, Zaïre

Hoe het begon in oktober 92...
en waar we nu staan... Pinksteren 96.

Het huis dat we de voorbije jaren huurden was te klein geworden.

Sinds de aankomst van de eerste Kasayi-vluchtelingen uit de Shaba-provincie in oktober 1992 hebben we met drie Scheutisten heel concreet meegewerkt aan de opvang van duizenden families. De grootouders van deze vluchtelingen hadden vele jaren geleden de Kasayi-provincie verlaten om in Shaba te gaan werken. Meer dan 350.000 mensen zijn naar West-Kasayi teruggekomen, ongeveer 650.000 naar Oost-Kasayi. Een vlucht van één miljoen mannen, vrouwen en kinderen, gewild door een politiek die alleen maar uit is op wanorde en verdeeldheid. De gevolgen waren en zijn nog altijd erg voelbaar.

Van bij de aankomst van de eerste trein met vluchtelingen in Kananga, hebben we kinderen bij ons thuis ondergebracht: ze waren hun ouders verloren in de woelige gebeurtenissen in Shaba of tijdens de wekenlange chaotische treinreis van Shaba naar Kasayi. Telkens als er een andere trein aankwam, vonden ouders of familieleden hun kinderen bij ons terug. Maar elke trein bracht ook weer andere verlaten kinderen mee...

Zo werd die kleine groep stilaan groter, zodat we in 1994 besloten voor hun onthaal een huis te huren. We dachten dat de aankomst van de laatste vluchtelingen tevens het einde zou betekenen van onze tijdelijke dienst, maar de werkelijkheid is heel anders...

Inderdaad, de meeste vluchtelingen hebben zich met veel moeite en moed weten te integreren in het land van hun voorouders. Maar anderen zijn niet van de grond geraakt omwille van verschillende redenen: overlijden van ouders of echtgenoot, familievetes, echtscheiding, honger en ziekte, uitstoting omwille van geloof in kwade geesten enz... De eerste slachtoffers zijn kinderen en jonge weduwen met kinderen. Ze worden in ons onthaalhuis opgevangen.

Vandaag onthalen we echter in ons huis niet meer uitsluitend vluchtelingen in nood. De sociaal-economische ontwrichting van het land creëert iedere dag nieuwe daklozen. Het zijn de zwaksten van de maatschappij - vooral vrouwen en kinderen - ziek, ondervoed, niet wetend waar de nacht door te brengen, verworpen, zonder uitzicht... Ze zijn welkom in ons onthaalhuis.

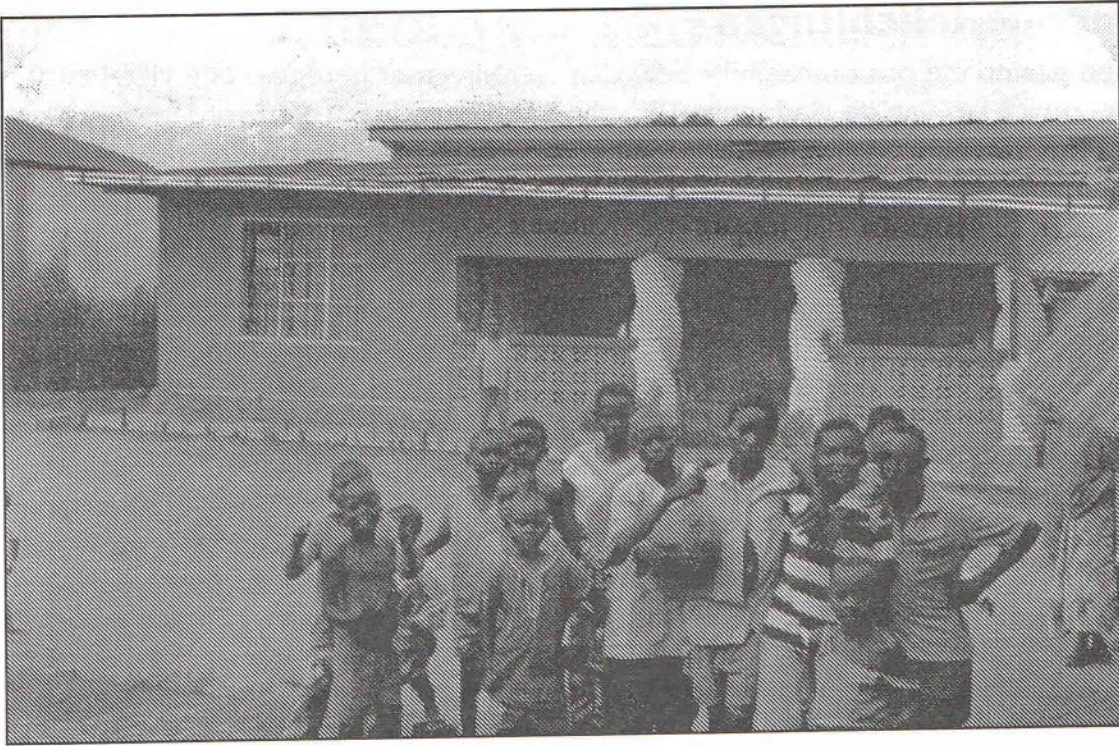
Elke dag komen er mensen in nood bij ons aankloppen: ongeveer 400 per jaar. En elke dag zijn er ook die ons met nieuwe moed verlaten, want hun verblijf is tijdelijk. Ze blijven zolang het nodig is om er fysisch en psychisch weer bovenop te komen: 2 à 4 maanden. Zo telt ons onthaalhuis voortdurend ongeveer 80 gasten. Gedurende hun verblijf in ons centrum zoeken we met hen naar een definitieve oplossing voor hun situatie. Meestal betekent dit contact zoeken met familie die bereid is hen op te vangen. Het duurt soms maanden om familieleden terug te vinden in deze uitgestrekte Kasayi-provincie met haar 8 miljoen inwoners. Voor sommige kinderen is het weeshuis de enige oplossing.

Ons onthaalhuis heeft een moeder-verantwoordelijke, die er inwoont. Ze wordt dagelijks bijgestaan door twee verpleegsters die de zieken verzorgen en begeleiden. Een derde verpleger zorgt voor de permanentie 's nachts en tijdens de weekends. Elke namiddag komt er een gepensioneerde onderwijzer enkele lesjes geven aan de kinderen. En tenslotte is er onze sociaal werker die voortdurend de stad doorkruist op zoek naar eventuele familiebanden met onze gasten. De middagmaaltijden worden bereid in het volksrestaurant van Cerdés, de christelijke sociale dienst die de voorbije jaren aan de grondslag lag van de opvang van vluchtelingen in West-Kasayi.

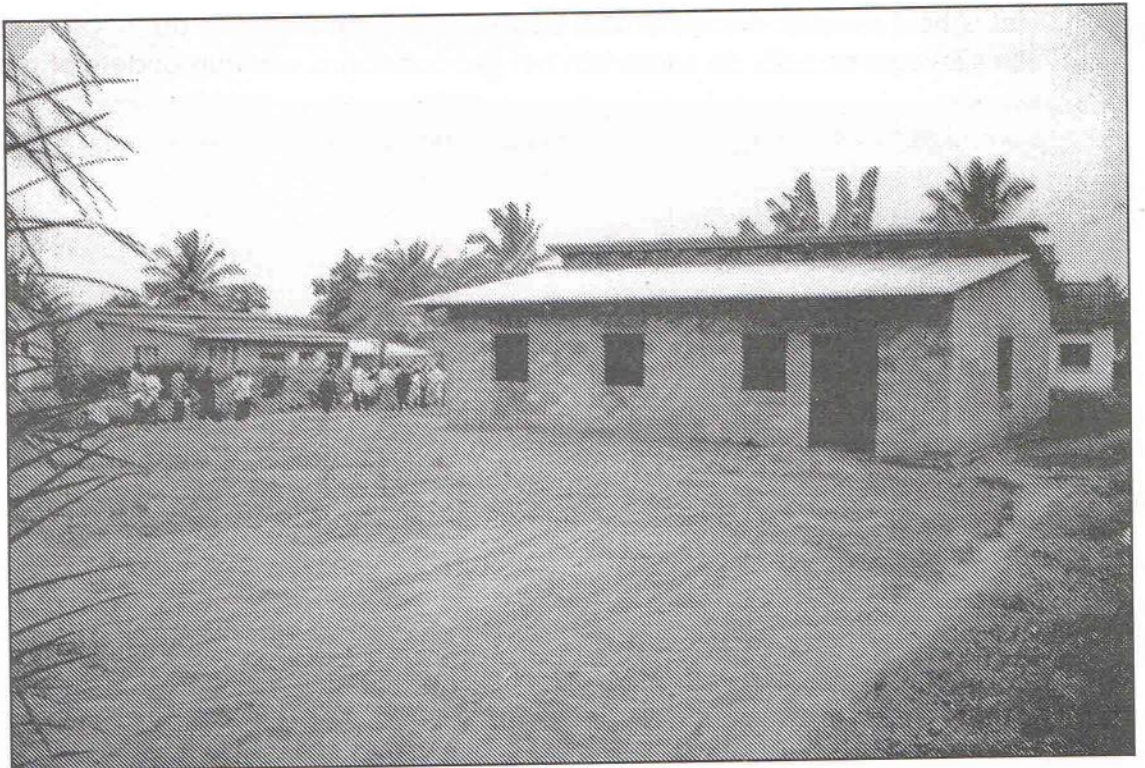
Opvang van kinderen in nood begon drie jaar geleden als een tijdelijke dienst, maar wordt meer en meer een blijvende noodzaak. En deze noodzaak zal nog lang blijven naarmate deze maatschappij verder aftakelt. Voor heel de stad Kananga met haar half miljoen inwoners bestaat er geen enkel ander onthaalhuis voor mensen in nood.

Het huis dat we twee jaar lang huurden was te klein geworden voor deze dienst. En omdat het onthaal van mensen in nood belangrijk zal blijven in de toekomst, besloten we een groter perceel te kopen met een groot huis en een kleiner. De verbouwingswerken van het groot huis zijn achter de rug; op 28 februari van dit jaar is het nieuwe centrum ingehuldigd en in bezit genomen. Het kleinere huis met 8 kamertjes is nog niet bewoond. We hebben nog niet de financiële mogelijkheden om de ruwbouw bewoonbaar te maken.

Tot zover de ontstaansgeschiedenis van ons onthaalhuis "Bron van Leven" dat zo uitgegroeid is dank zij de goede wil van heel wat sympathisanten die ons via Scheut helpen. Tot nu toe is er geen specifiek organisme dat dit werk steunt.

In februari werd ons nieuw onthaaltehuis ingehuldigd.

Het bijgebouw met 8 kamertjes moet nog afgewerkt worden.

Enkele bijkomende inlichtingen

- Naast de grote groep gasten die ons onthaalhuis bewoont, verblijven er geregeld een vijftal zwaar zieken in het hospitaal op 25 km van de stad; onze TBC-patiënten (steeds 8 à 12) worden de eerste twee maanden van hun behandeling verzorgd in het sanatorium van de zusters van de missie van Ntambue, op 13 km van Kananga.

- Onze verpleegsters begeleiden ook een tiental baby's van wie de moeders overleden zijn. Het zijn meestal de grootmoeders die iedere week met hun kleinkindjes op consultatie komen en met een portie aangepaste kindervoeding naar huis teruggaan.

- De gemiddelde samenstelling van de gasten van ons onthaalhuis:

kinderen tussen 4 en 10 jaar: 50 %;
kinderen tussen 10 en 16 jaar: 40 %;
volwassenen: 10 %.

- Het aantal nieuwe gasten die we per maand opvangen:

oktober 1995 =	35
november =	26
december =	33
januari 1996 =	32
februari =	58
maart =	23

Voor 6 maanden = 207

- Onze grootste moeilijkheden:

Het is heel moeilijk om de familie op te sporen van kinderen die nooit in de Kasayi-provincie zijn geweest en zelfs de naam van het geboortedorp van hun ouders of grootouders niet kennen.

Sommige families weigeren een kind op te nemen omdat ze het beschouwen als "bezeten van kwade geesten"...

Onze dagelijkse uitgaven :

- voeding en medische verzorging;
- kleding, lakens, dekens, zeep,...;
- vervoerskosten (trein of vrachtwagen) voor hen die het onthaalhuis verlaten en naar hun familie toe gaan (dikwijls honderden kilometers ver).

Zij die dit werk verder willen blijven steunen, kunnen hun giften storten op volgend rekeningnummer:

Scheut Ontwikkelingssamenwerking, Brussel

000-0901974-68 (met fiscaal attest)

met vermelding: onthaalhuis Kananga.

Hartelijk dank.

Pater Ivo Vanvolsem
uit Buizingen, Brabant

Broeder Paul Depoorter
uit Izegem, West-Vlaanderen

Pater Jaak Mevis
uit Lummen, Limburg

